

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ
ДЕНЯТ, КОГАТО
МОМИЧЕТАТА МЕ
ХАРЕСВАХА

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Настана ден. Искам да кажа, че наистина стана, защото преди това беше седнал. Уверявам ви, че е много странно да гледаш как един ден стои прав.

Животът ми беше същински ад и не бих го пожелал дори на най-върлия си враг. Не бях спал от шест месеца, стомахът ми гореше, макар да изливах в него цели водопади маалокс^[1], жена ми избяга с някаква звезда от шоубизнеса, нямах деца; с една дума обитавах Париж през 1994 година. А ето че тази сутрин, вместо да охкам, на мен също ми се прииска да застана прав. Също като деня.

Без майтап, из въздуха витаеше нещо. Почувствах го още щом излязох от вкъщи. На улицата някакво момиче ми се усмихна, а след това и неговата приятелка: в категорията „усмивки на непознати момичета на улицата“ само за десет минути надминах седмичния си рекорд. Помислих си, че трябва да се възползвам от това.

Без мъка настигнах двете момичета. Както винаги в подобни случаи, едната беше красива, другата грозна. Като цяло това правеше две кафета за моя сметка (три, като броя и моето).

Отправих им предложение:

— Защо не поседнем някъде?

— Има ли смисъл? — отвърнаха те в един глас. — Ако искаш да ни чукаш, няма проблеми. Не е нужно да плащаш две кафета (три, като броим твоето).

Красивата ме целуна по устата и ми пусна език. Грозната в прилив на нежност ме хвана за ташаците. Красивата пъхна ръка под ризата ми, за да погали обезкосмените ми гърди. Грозната ме възбуди. Красивата ме подръпна за косите. Грозната ми пъхна език чак в гърлото. Грозната се оказа по-красива от красивата.

И всичко това ставаше наред улицата пред безразличните погледи на минувачите. Казвам ви, тази сутрин не беше съвсем като другите.

Отидохме да седнем на една пейка и докато аз лигавех ухoto на красивата, грозната ме яхна. Тъй като нямаше гащички, открих, че отвътре е доста уютна. След няколко тласъка двамата дружно се изпразнихме.

Предполагам, че сме квичали много силно, тъй като, когато отворих очи, около нас се бяха струпали хора. Някои от зяпачите дори

бяха хвърлили по някоя пара. Докато успея да ги събера, двете момичета бяха изчезнали.

Закопчах белите си джинси Ливайс 501. Никога преди не ми се бе случвало подобно нещо. Все бях виждал самоубийства, свръхдози, изневери, бях участвал в телевизионни предавания, на няколко пъти се бях обличал като жена. Но никога, абсолютно никога не бях се чукал с непознати, без запознанство и без презерватив. Битието ми се бе устремило към Бог знае какво.

Продължих да се шляя по булеварда. Хората си подсвиркваха, смееха се, някои почти разговаряха помежду си. Градът бе изпълнен с доброта, сякаш Господ внезапно бе удвоил дажбата кислород в атмосферата. Влязох в едно бистро и Опор ми кимна. Опор е момичето от бара. Тя винаги носи прилепнали бодита с голи рамене. Имаше гръден обиколка 92. Накратко, харесваше ми.

— Не можеш се сети какво ми се слуши преди малко — подхвърлих ѝ аз. — Изчухах две мадами на една пейка.

Тя ме погледна право в очите.

— Слушай. Не си кой знае какво, но имаш известен чар. Отдавна се навърташ около мен. Що не вземем да уредим тази работа в *ladies room*?

— Какво? Тук? Сега?

Опор изобщо не се шегуваше и не виждах причина да се колебая. В края на краишата, ако някой бе решил, че трябва да колекционирам оргазми тъкмо този ден, в това нямаше нищо лошо. Последвах я по витата стълба, цялата в приглушена светлина.

В тоалетната двама типове пикаеха. След като ни видяха да влизаме, пред очите им се разигра следното: ръката на Опор в разкопчания ми дюкян, моят чеп като стомана, нейната тениска вдигната над гърдите, по пламналите ни лица животът се чете като на длан. Това ги раздразни дотам, че те се присъединиха към нас с извадени патки. Тя ги прие с ръце, между кълките си, в задника си. Всеки получи своето според своя ранг. Еякулацията бе обилна и тя погълна голяма част от нея. Аз лично подло изоставих в нея няколко милиона сперматозоида.

Все по-малко разбирах какво става. Да не би съвременното общество да се е превърнало в порнофилм на живо? Или пък аз чисто и просто съм станал хубав?

Във всеки случай ме харесваха, факт — и то нов. Не обичам прибързаните обобщения, но сега бях принуден да констатирам, че безгрижната ми младост, чистата ми риза и чувството ми за отговорност ме бяха превърнали в същинско сексуално хилти. Три мацки за една сутрин! Какво ли добро дело бях извършил, за да заслужа подобна награда?

По-късно — следобедът сияеше с цялата си прелест — взех автобуса. Правих любов с Жозефин, Мюриел, Антоанет, Паскалин, Ан-Кристин и Наоми, само докато изминем разстоянието между спирките Бак-Сен-Жермен и Трокадеро. Даже някакъв дакел на име Марсел се отърка в крачолите на панталона ми.

Едва ли моят чар бе единственото обяснение. Сигурно имаше и нещо друго. Това не беше скромност от моя страна, а проницателност.

Изведнъж погледът ми се спря на будката за вестници. Значи такава била работата. На първа страница на „Фигаро“ пишеше: „СПИН: Открита е ваксина!“ Уводното заглавие на „Либерасион“ беше „Синдром на безкрайната имунна недостатъчност“. За нещастие автобусът се движеше с голяма скорост и не можах да прочета заглавието на вестник „Монд“.

Знаех си аз, че има нещо такова. Затова човек винаги трябва да слуша радио, като стане сутрин. Стана ми доста неприятно, но какво от това, след като светът бе спасен?

[1] Лекарство против стомашни киселини. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.